

Lønningstillæg, der ligger heri, og jeg haaber, at man ikke skal vise alt for stor Sparsommelighed paa dette Punkt fra det Partis Side, som i Aar bevilger saa meget paa andre Omraader, da det i alle Tilfælde ikke kan gøre noget væsentligt i Retning af Forhøjelse af Underskuddet, om man gik med til denne lille Bevilling.

Pinstrup: Som den ærede Ordfører bemærkede, er der under § 6, II, fra Udvalgets Side stillet en Række Ændringsforslag, og disse have foranlediget, at 15 Medlemmer udenfor Udvalget have stillet nogle Ændringsforslag, som jeg paa disse Medlemmers Vegne skal tillade mig nærmere at motivere. Under Nr. 10 paa Udvalgets Liste foreslaas en Bevilling forhøjet med 5,145 Kr. til 7 Postekspedienter. Dette Beløb foreslaa vi nedsat til 2,205 Kr., beregnet til 3 Postekspedienter. Dernæst foreslaa vi at stemme mod Ændringsforslagene Nr. 11 og 12, der angaa Ansettelse af en Postmedhjælper, 3 Postformænd, 14 Overpostbude og 24 Postbude, og endelig foreslaa vi som Erstatning herfor at tage det fornødne Antal Postbude til den nye Postgaard ved at indskrænke Postomdelingernes Antal i København. Hertil sigter den Anmærkning, som vi foreslaa, og som lyder saaledes: „Indenrigsministeren bemyndiges til at indskrænke Postomdelingerne i den indre By i København til 4—5 Gange daglig og i de ydre Distrikter til 3 Gange daglig.“

Disse Ændringsforslag ere for det første fremkomne som et Udtryk for, at man ved denne Lejlighed ønsker at udtale en Misbilligelse af den Maade, hvorpaa Administrationen og dens tekniske Hjælpere røgte deres Hverv ved Planlæggelsen og Opførelsen af offentlige Byggefretagender til Millioner. Jeg tænker her særlig paa Banegaarden og den dertil sig sluttende Postbygning. Dernæst ere vore Ændringsforslag et Udtryk for en Villie fra vor Side til at hjælpe Ministeren og Finansudvalget med at finde en Vej til at hindre den efter vor Mening ofte ganske unødvendige Forøgelse af Tjenestemændenes Antal, som man søger at presse igennem ved forskellige Lejligheder. Angaaende den første Hensigt skal jeg henvise til og kan henholde mig til Ordførerens Udtalelser. De vare ret haarde overfor Administrationen og de Teknikere, der have skaffet os noget saa upraktisk, som vi nu høre, at det nye Posthus og den nye Banegaard ere. Vi bygge her en Banegaard til omtrent 20 Mill. Kr., og ved den lægge vi et Posthus, der koster godt 2½ Mill.

Kr., for at alt skal blive saa nemt og praktisk, som det kan blive. Naar det saa ikke er Tilfældet, naar det tværtimod er saaledes, at Betjeningen kræver en Forøgelse af Personalet med over 50 Mand mere end under den gamle Ordning, synes vi, at det vidner om Mangel paa Fremsyn. Vi faa her noget lavet, som i den Grad er upraktisk, at det næsten kan betegnes som en komplet — jeg skal ikke føre det videre, det siger sig selv, hvad der kunde tilføjes. Det er sørgeligt, at det gaar saadan med de store Millionbyggefretagender, som vi lade udføre. Rigshospitalet er vel nok i og for sig lige overfor sit Formaal meget godt, men det er ogsaa meget dyrt, og det er i hvert Fald bygget paa en saadan Maade, at Administrationen af det vil blive overordentlig dyr. Og hvad har man ikke fra Administrationens Side søgt at faa Rigsdagen med til, Ting, som vi dog heldigt have undgaaet. Jeg skal minde om, hvordan f. Eks. Administrationen har været meget ivrig for at faa Aarhus Banegaard flyttet ud i en Sump. Det har lydt gennem mange Aar, at det med den Banegaard var umuligt at besøge Trafikken, der maatte gøres noget, ellers skete der saa og saa mange Ulykker. Og saa kom den store Udstilling i Aarhus, med en Trafik, der var mange Gange større end ellers, og det viste sig, at man kunde udmærket godt magte den Trafik. Det er en ren Tilfældighed, der gør, at der bliver ført Bevis for, at Banegaarden i Aarhus er fuldt tilstrækkelig i de første 20 Aar. Hvis denne Udstilling ikke var kommen, kunde det selvfølgelig aldrig være gaaet. (Afbrydelse). Det ærede Medlem kan ikke benægte, at der under Udstillingen var en meget større Trafik, end der bliver i de første 10—20 Aar, og det er en Kendsgerning, at man klarede det ganske brillant, der skete hverken det ene eller det andet. Jeg kan ogsaa minde om, hvor ivrig man var for at vedtage Masnedebroen. Man vilde absolut have en halv Snes Millioner kastet i Vandet der, og Kendsgerningerne vise, at det gaar udmærket, som det er.

Jeg mener, at disse Forhold opfordre Rigsdagen til fremtidig at vise den største Agtpaaagivenhed, jeg kunde næsten fristes til at sige Mistænksomhed overfor saadanne Forslag. Vi bør i Rigsdagen Gang paa Gang forkaste og udsætte, selv prøve og undersøge, hvad det er, man vil have os til at gaa med til. Vi bør være fuldt paa det rene med, hvad det er, vi gaa med til. Vi maa føle os fuldt og fast overbeviste om, at det, man vil lave for de mange Millioner, er nødvendigt, fuldt ud forsvar-